

Dunčo nie je z plyšu

Erika Sedláková

Erika Sedláková

Dunčo nie je z plyšu

Erika Sedláková

Dunčo nie je z plyšu

Erika Sedláková, 2022

Jazyková korektúra: Alžbeta Ivančíková

Obálka: Erika Sedláková

ISBN

978-80-570-3569-5 (PDF)

978-80-570-3570-1 (EPUB)

978-80-570-3571-8 (MOBI)

Venujem mojim najmilším kamarátom Sylvii a Danielovi.

Veľká škatuľa

Margitka zaklopala na dvere a stlačila kľučku.

„Dobrý deň,“ pozdravila sa tmavej chodbičke. V dome bolo úplné ticho. Zatvorila za sebou a čakala.

V dome bolo veľa dverí. Pred Margitkou boli dvere do kuchyne. Vpravo stáli dvere do chodby s pogumovanou podlahou. Okolo pogumovanej chodby stálo ďalších troje dvier. Tie napravo viedli do izby pre hostí, druhé do kúpeľne a tretie do malej miestnosti, v ktorej sa umýval riad. Z umývacej miestnosti viedli dvere dozadu do špajze a ďalšie naspäť do kuchyne. Do kuchyne sa teda dalo dostať dvoma cestami. Bol to taký kruh. Mama povedala, že takéto miestnosti sa volajú priechodné.

„Už si tu?“ začula známy hlas. Dvere od pogumovanej chodby sa otvorili a v nich stál ujo František.

„Áno. Prišla som sa pozrieť na to šteniatko.“

Dvere do kúpeľne boli otvorené a svietilo sa v nej. Bola to jedna z najteplejších miestností na prízemí. Druhou takou teplou izbou bola kuchyňa, lebo v kachliach stále horel oheň. Kachle, to bola stavba v tvare kocky obložená lesklými obkladačkami. Na vrchu mala veľkú kovovú platňu. Pod platňou horel oheň, takže sa na kachliach dala uvariť napríklad polievka. Trochu to pripomínalo stôl, ale iba pripomínalo, lebo na stole sa polievka uvariť nedá. V skutočnosti to bol kachľový sporák, ale všetci ho vždy volali kachľami. Aj Margitka.

K ohňu v kachliach sa dalo dostať tak, že sa otvorili malé dvierka naboku. Margitka veľmi rada prikladala do ohňa polienka. Polená dovnútra zasúvala dlhou poprehýbanou kovovou paličkou, ktorá sa volá kutáč. Robila to vždy veľmi opatrne.

V kúpeľni pod umývadlom bola veľká kartónová škatuľa. Čosi v nej suchotalo. Ujo ju spod umývadla vytiahol a Margitka uvidela malého hnedého psíka. Krútil sa a mocoval, aby vyskočil zo škatule. Chcel vidieť, čo sa vonku deje. Psík sa jej veľmi páčil. Mal lesklú krátku srst' a dlhé mäkké uši.

„Je krásny,“ povedala a skúsila ho pohladkať. Psík sa vrtel ďalej. Zdalo sa, že si chce pobehať, alebo sa pohrať.

„Môžem ho zobrať von?“ opýtala sa uja Františka.

„Môžeš, ale musíš dávať pozor, aby sa nezatúlal. Nemal by sa hrať s hocíjakými psami alebo kadečo žrať.“

O krmení a o všeličom inom sa určite dozvie z malej oranžovej knižky, ktorú jej kúpila mama. Margitka bola prváčka a čítať si vedela už aj sama. Mama jej pomáhala iba zriedka, a to najmä vtedy, keď niektoré slovo nepoznala, alebo keď niečomu nerozumela. Knižka sa volala *O šteniatku*. Na každej dvojstránke mala fotku a pár viet. Fotka bola vždy naľavo a vety napravo. Písalo sa v nej o tom, ako sa má človek o šteniatko starať a ako sa má k nemu správať. Vysvetľovali v nej, ako ho zoznámiť s jeho domovom, dvorom, inými psami, deťmi, lesom a tak podobne. Psíka totiž dostala Margitka. Ona bude jeho pán, vlastne pani.

„Budeš pani Margita,“ usmiala sa mama, keď sa dohodli, že jej psíka kúpia. Psík bude jej. To znamená, že sa oňho bude aj sama starať.

„Môžem ho chytiť?“ pozrela trochu nespoko na uja.

„Musíš ho chytiť,“ usmial sa, „on zo škatule vyskočiť nevie. Je príliš malý. Neboj sa. Chyť ho opatrne, ale tak, aby ti nevypadol z rúk.“

Načiahla sa do škatule. Aj pre ňu bola akási priveľká. Mala už šesť rokov, ale ešte stále by sa do nej zmestila i sama. Psíka chytila obidvoma rukami pod prednými labkami a vytiahla ho von.

Chvíľku sa ešte trochu vrtel, ale keď ho chytila tak, aby jej na rukách ležal, upokojil sa. Potom pozrel na ligotavú práčku v kúte a na trblietky na Margitkinom tričku. Tie mali predstavovať motýľa. Pozeral na ne trochu roztržito.

„Mám pre neho hračku. Je hore. Pôjdeme po ňu,“ povedala. Cesta nahor viedla po tmavých točitých schodoch. Schody viedli do izieb na poschodí. Margitka vedela, že šteniatko po schodoch samo chodiť nesmie. *Šteniatko berieme na ruky vždy, keď prechádzame po schodoch*, tak to písali na prvých stránkach jej knižky. Schod je predsa väčší, než ono samo. Bolo by to pre neho nepohodlné a nebezpečné. Mohlo by si poškodiť kĺby alebo sa prekoprcnúť. Pri stúpaní nahor na schod ešte ako-tak vyskočí, ale pri klesaní nadol by to bolo skoro také nepríjemné, ako keby skákalo do hlbokej jamy. A to by nebolo dobré. Mohlo by ho to vystrašiť.

Margitka so psíkom na rukách pomaly, schod po schode, vystúpila na poschodie. Vošla do izby s gaučom, kreslami a pekným obrázkom lesíka na stene. Na sklennom stolíku ležala hračka z textilu kriklavej farby. Mala tvar dvoch brmbolcov spojených hrubým pásikom. Brmbolce boli vlastne vrecúška, do ktorých mama napchala akúsi plstnatú látku. Vrecúška potom zašila a spojila pásom tvrdej látky zo starých riflí. S takouto hračkou si nemohla nechtiac ublížiť ani Margitka, ani jej psík. Keď Margitka hračku zodvihla, psík o ňu prejavil živý záujem. Oňuchával ju, packal po nej labkami a chytal ju zubami.

„Zábavné, čo? Ideme sa pohrať von!“ zvolala.

Nadol kráčala Margitka po schodoch ešte opatrnejšie než nahor. Psík metal hračkou tak, že sa jej teraz v náručí vrtel celý. Keď sa ocitli na prízemí, vyšli na dvor. Dvor bol porastený trávou. Miestami bol na ňom štrk. Pozdĺž domu sa tiahli betónové koľaje pre auto. Mal nevykosené zákutia aj diery v plote, takže bolo potrebné udržať psíka v dohľade.

„Budeme sa hrať na tráve, lebo šteniatka sa hrať na tvrdom alebo šmykľavom povrchu nemôžu, vieš? Bolo to v knižke.“

A tak sa hrali na tráve. Hračka bola pre šteniatko veľmi zaujímavá. S Margitkou sa naháňali, pretekali, váľali a koprcali. Hračku mal raz jeden, potom druhý. Hrali sa skoro polhodinu. Zrazu psík spomalil, zamotkal sa a ľahol si. Možno ho to prestalo baviť, alebo ho rozbolelo brucho.

„Čo sa deje? Čo je?“ pýtala sa ho Margitka, aj keď vedela, že psy nerozprávajú. „Je ti zle?“ Psík sa trochu natiahol a zívól si. Chcelo sa mu spať. Preto, lebo bol taký malý, potreboval veľa spánku. „Pod’, odnesiem ťa do škatuľky. O pár dní už možno budeš spať v novom domčeku.“